

**RULE OF LAW PRINCIPLE AND PROBLEMS
OF ITS IMPLEMENTATION IN UKRAINE**

**ПРИНЦИП ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА І ПРОБЛЕМИ
ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ**

Zetko B. I.

Student of Law Department

Scientific adviser: Kovbas I. V.

*Doctor of Law, Associate Professor of
the Public Law Chair, Law Department*

Yuriy Fedkovych Chernivtsi

National University

Chernivtsi, Ukraine

Зетко Б. І.

студент юридичного факультету

Науковий керівник: Ковбас І. В.

*доктор юридичних наук,
доцент кафедри публічного права*

юридичного факультету

Чернівецький національний

університет імені Юрія Федьковича

м. Чернівці, Україна

В Україні, вперше «верховенство права» було офіційно застосовано у Конституційному Договорі між Президентом України та Верховною Радою України «Про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України від 8 червня 1995 року», в статті 1 було зазначено, що «В Україні діє принцип верховенства Права».

Із набуттям чинності Конституції України 28 червня 1996 р. вперше в Україні серед загальних засад визнаний і діє принцип верховенства права. Зазначений принцип є одним з принципів здійснення правосуддя в Україні. Разом із тим, цьому принципу впродовж тривалого часу не приділялось належної уваги в чинних законах України, що регулюють судову діяльність. Винятком був Закон України «Про судоустрій України» від 7 лютого 2002 р. (втратив чинність), ст. 2 серед завдань суду передбачала здійснення судом правосуддя на засадах верховенства права. Серед різних юрисдикцій виділяється КАСУ, прийнятий 6 липня 2005 р., набув чинності 1 вересня 2005 р., у ст. 7 першим пунктом зазначається саме принцип верховенства права при здійсненні правосуддя в адміністративних судах, у чому є, на нашу думку, його особлива важливість. Отже, поряд з іншими процесуальними кодексами тільки в КАСУ було прямо передбачено принцип верховенства права. Починаючи з 2010 р., з прийняттям нового Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. та інших законів України щодо проведення судової реформи в Україні ситуація змінилась на краще. Зокрема, в преамбулі Закону України «Про судоустрій і статус суддів» наголошено, що Закон визначає правові засади

організації судової влади та здійснення правосуддя в Україні з метою захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів держави на засадах верховенства права. Серед завдань суду цей Закон передбачає здійснення правосуддя на засадах верховенства права, забезпечуючи кожному право на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (ч. 1 ст. 2 Закону). У частині 1 ст. 6 зазначається, що суди здійснюють правосуддя на основі Конституції і законів України, забезпечуючи при цьому верховенство права. Принцип верховенства права передбачено також у ст. 47 «Незалежність судді», ст. 55 «Присяга судді» [1, с. 61 – 62].

Важливим аспектом у процесі реалізації і застосування принципу верховенства права відіграє той факт, що даний принцип має легальне закріплення. На підтвердження цьому можемо навести рішення Конституційного Суду України від 02 листопада 2004 року, відповідно до якого верховенство права – це панування права в різних формах у суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема в закони, які за своїм змістом мають бути пронизані, передусім, ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо [2].

Запровадження принципу верховенства права в Україні пов'язано з наступними чинниками: 1) поглибленням усталеного для вітчизняного правознавства принципу законності шляхом адаптації до його змісту фундаментальних правових чинників – конституційних норм та принципів Основного Закону, міжнародних стандартів прав і свобод людини; 2) визнанням поряд з визначенням закону основною формою права необхідності використання потенціалу інших джерел права. До нього спонукають прийняті нещодавно нові галузеві кодекси, діяльність вітчизняних та міжнародних судових органів, активізація методологічних правових пошуків в Україні. Така констатація покликана насамперед розширити межі соціально-культурного простору правового регулювання і уможливити, зокрема, функціонування таких специфічних інститутів здійснення судочинства, як мирові судді та суд присяжних; 3) особливим статусом судової влади як професійного та колегіального арбітра з питань права, уповноваженого приймати остаточні правові рішення насамперед щодо захисту прав і свобод людини. Адже згідно з одним із класичних постулатів юриспруденції правом може вважатися лише те, що може бути захищено у судді. Тому верховенство права покликано бути певним стандартом не лише законодавчої діяльності, а й ухваленням судових рішень, який засвідчує неупередженість правосуддя й намагання суддів забезпечити справедливість ухваленням відповідного рішення. Звідси –

принципові вимоги до рівня кваліфікації суддів, доступності до суду, належної організації системи судової влади [3, с. 18].

Зміст верховенства права обумовлений значущістю права як соціально-культурного явища, що має в суспільстві найбільший соціально-регулятивний потенціал за рахунок низки характеристик, і, зокрема, власне юридичних. Жодне з інших нормативних явищ суспільного життя (моральні канони, звичаї, традиції тощо) не мають такого зовнішнього впливу на упорядкування поведінки людини, як право у своїй юридичній формі. Верховенство права передбачає: правову організацію державної влади, тобто створення та діяльність державних органів згідно з вимогами правових норм (у ст. 19 Конституції України зазначено: органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України); правовий характер прийнятих джерел права, тобто відповідність їх змісту невід'ємним правам і свободам людини та громадянина; взаємопов'язаність держави та права, яка полягає в тому, що саме держава створює право, формулює, змінює чи скасовує правові норми (правотворчість), а також реалізує та охороняє його (правозастосування), водночас право впливає на державу, встановлюючи правовий статус компетентних державних органів; верховенство норм Конституції в системі правових норм [3, с. 71].

Варто також зазначити, що до основних напрямків забезпечення верховенства права в Україні належать: 1) здійснення належного нормативного закріплення поняття «верховенство права» для забезпечення однакового його розуміння та застосування не тільки на конституційному рівні, але й у законодавстві 169 інших галузей; 2) забезпечення конституційної законності, яку можна розглядати як основоположний принцип діяльності усіх органів державної влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій та окремих громадян, який полягає у неухильному дотриманні ними норм Конституції України; 3) забезпечення доступу до правосуддя; 4) забезпечення справедливого вирішення справи неупередженим та незалежним судом; 5) забезпечення ефективної процедури підбору кандидатів на посади суддів.

З наведеного можна зробити висновок, що нинішній стан нормативного закріплення принципу верховенства права в чинному законодавстві України характеризується недостатньою конкретизацією його змісту, тобто в деяких актах законодавства йдеться здебільшого про верховенство закону, а не про верховенство права; верховенство права розглядається з позиції органів державної влади, а не громадськості. На нашу думку, буде доречним закріпити поняття

верховенства права не тільки в правових позиціях Конституційного Суду України, але й на законодавчому рівні.

Література:

1. Малютін І.А. Розвиток принципу верховенства права в контексті доктрини природного права. Адміністративне судочинство. 2012. № 3-4. С. 61–68.

2. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 02 листопада 2004 року № 15-рп/2004. *Офіційний вісник України*. 2004. № 45. С. 41.

3. Савченко О. Принцип верховенства права – нормативна основа громадянського суспільства та правової держави. *Юридична Україна*. 2006. № 12. С. 17–20.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-314-2-11>

FREEDOM FROM VIOLENCE IS A FUNDAMENTAL HUMAN RIGHT

Isaieva A. V.

Student

Scientific adviser: Volik V. V.

Full Doctor of Law Sciences, Professor,

Professor of the Department of Law

Mariupol State University

Kyiv, Ukraine

Violence is one of the most common forms of human rights violations. Usually, women, children and the elderly suffer the most from violence.

The main law of the state is the Constitution of Ukraine, in particular Article 3 states that a person, his life and health, inviolability and security are recognized as the highest social value in Ukraine. Also, Article 28 of the Constitution of Ukraine establishes that no one can be subjected to torture, cruel, inhuman or degrading treatment or punishment [1].

Domestic violence is the most common and most difficult to combat. Domestic violence is inherent in many countries, despite their positive achievements in the legislative, political and practical spheres. Domestic violence in Ukraine is the cause of 100,000 days of hospitalization,